

Leonet HOANG

Charles Leonet en Ngoc Hoang balanceren als koorddansers tussen *architectuur* en antiek. Dat is, zoals het de betere *acrobatie* act betaamt, spannend en met momenten tergend traag, maar het staat ook garant voor een *spectaculair* resultaat.

Ze hebben hun Ardeense roots, een passie voor architectuur en, ruim twee decennia geleden, zelfs een abonnement in dezelfde kleuterzwemclub gemeen. Toen kenden ze elkaar nog niet en bleef elkeen netjes in zijn eigen baantje. Tegenwoordig zwemmen ze in dezelfde richting, en dat is ver van de begane paden. Toen Charles Leonet en Ngoc Hoang acht jaar geleden voor dezelfde architect werkten, sloeg de creatieve, professionele en vriendschappelijke vonk over. Hun gedeelde liefde voor design leverde hen steeds meer zijprojectjes op, een bezigheid die in een mum van tijd uitgroeide tot een eigen onderneming. Vandaag bezielen ze Leonet Hoang, een architectenbureau *slash* vintage expert *slash* galerie dat elk project van een ziel en een goede dosis design erfgoed voorziet. Klanten kunnen in hun Brusselse showroom terecht om verbouwingen te bespreken, om een perfect gerestaureerde, modernistische zitbank te kopen, of om kunst te scoren. Wie door één van hun interieurs loopt, voelt

de spontane drang om een babbeltje te slaan. Want elk meubel, kleur en vorm draagt een verhaal met zich mee. Verhalen die in het juiste decor verteld moeten worden en zich vermengen met dat van de bewoners. Wie met deze twee aan de slag gaat, mag zich dus aan een avontuur verwachten: “*We willen onze klanten een op maat gemaakte totaalervaring aanbieden,*” zegt Ngoc, “*en terugkeren naar de manier waarop architecten vroeger werkten. Tegenwoordig beperken velen zich tot structurele werken en misschien nog net de kleur van een muur, maar iemand zoals de Finse Alvar Aalto boog zich over de kleinste details – tot de deurklinken toe. Meubels en de juiste aankleding maken het plaatje af, en wij eren liever wat al bestaat dan alweer iets nieuws te maken. Het wordt wel eens vergeten dat veel architecten, ook Belgische, hun eigen meubilair ontwierpen. Vandaar dus antiek, maar we willen af van het stoffige beeld van een antiquair die in een slaperig depot de tijd voorbij ziet gaan. Beschouw het als een scenografie, waarbij we elk element*

in de juiste context en esthetiek proberen plaatsen.” “Wij zijn geen decorateurs,” vervolgt Charles, “maar gaan als artistiek directeur te werk: onze job is een rode draad uit te tekenen en die strak aan te houden tussen alle vakmannen, artiesten en ideeën die ons pad kruisen tijdens een project.”

L'OFFICIEL: Vanwaar de fascinatie voor oud meubilair?

CHARLES LEONET: Het intrigeert ons. We willen begrijpen waarom een architect een stuk zus of zo heeft bedacht, wat de context was, welke filosofie erachter schuilging en hoe het er oorspronkelijk uit moest zien. Elke vondst vormt de start van een nieuwe zoektocht naar de juiste kleuren, stoffen en materialen, met als doel voor elk gerestaureerd meubel een nieuwe, juiste plaats te vinden. We verkopen iets liever niét dan het op de verkeerde plek te zien terechtkomen.

NGOC HOANG: Het is soms spoorwerk: we proberen de families van de architecten te contacteren, eventuele stichtingen en oude archieven te doorspitten, en leggen voor elk stuk een uitgebreid dossier aan.

CL: Onlangs lieten we bijvoorbeeld een lot Josef Hoffmann stoelen decoreren. Zijn stoffen waren typisch art nouveau, heel decoratief. We zijn daarin gedoken en hebben uiteindelijk een print gevonden bij Pierre Frey die gebaseerd is op het werk van Elise Djo-Bourgeois. De juiste referenties zijn belangrijk. Tijd is een dingetje: we moeten de juiste set meubels verzamelen, en die vervolgens door de handen van vakmannen laten gaan. Dat zijn geen machines, ze werken stuk per stuk. Sourcing, archiefwerk, restauratie, contextualisatie,... dat gaat allemaal niet over één nacht ijs.

“ELK Gerestaureerd
STUK VERDIENT
EEN *nieuwe* PLAATS
IN DE JUISTE *context*.
WE VERKOPEN
IETS *liever* NIÉT
DAN HET OP DE
verkeerde PLEK te ZIEN
TERECHTKOMEN.”

NH: Eigenlijk beschouwen we elk meubel als een kleine werf binnen de grotere werf, maar geduld loont!

L'O: *We vinden veel Belgische namen terug in jullie stock.*

NH: Dat klopt. Men denkt snel aan het buitenland wat modernistische iconen betreft, maar ook wij hebben veel miskend talent. Christophe Gevers bijvoorbeeld, is wat ons betreft van groot belang geweest. Eén van onze betere vondsten waren twee day beds van hem, op maat gemaakt voor een koppel Belgen met

een appartement in Zuid-Frankrijk. Dat zijn unieke stukken, zoiets vind je geen twee keer. Van Gevers konden we ook de lampen bemachtigen die hij voor het oude Hotel Metropole in Brussel ontwierp.

CL: Recent werden we gecontacteerd door de familie van Léon Stynen met de vraag of we een limited edition in vijftig exemplaren konden uitbrengen van een bank die hij voor het Kursaal in Oostende ontwierp. Vorige week werd de eerste daarvan besteld voor een uniek project in Antwerpen: de renovatie van een oud pompstation. Dat is een droomproject, het raakt ons als mensen gevoelig zijn voor het verhaal achter een stuk.

L'O: *Als je op zoiets uniek botst en dat met alle liefde van de wereld weer in zijn oude glorie herstelt... kan je het dan nog loslaten?*

NH: Soms doet het een beetje pijn, maar we troosten ons snel met de gedachte dat het een nieuw leven zal gaan leiden. Wat ik zo mooi vind aan dit type consumeren, is dat er niets verloren gaat, maar alles steeds kan worden doorverkocht of opnieuw uitgevonden. Eigenlijk helpen we steeds opnieuw een nieuw leven uit te tekenen.

L'O: *Werken jullie samen met andere artiesten?*

CL: onze galerij heeft muren en die hebben plaats... dus het is logisch die op te vullen met kunst. Ook daarin zijn we echter kieskeurig, tot nu toe hebben we vooral met Charlotte Culot samengewerkt. Zij is een vriendin die al in het plaatje liep vòòr de oprichting van Leonet Hoang en haar werk is zeer architecturaal: ze schildert, maar maakt ook (wand)tapijten van haar schilderijen.

NH: Zelf iets laten maken, al dan niet in samenwerking met andere artiesten, doen we niet. Het draait er voorlopig echt om de architectuur van weleer in ere te herstellen.

L'O: *Wat heeft jullie op esthetisch vlak gevormd?*

BEIDEN: Niet de Ardennen! (*lachen*)

CL: Alhoewel...

NH: ... in de jaren vijftig zijn daar enorm interessante gebouwen neergeplant...

CL: ... en er zijn modernistische kapelletjes om van omver te vallen.

NH: Oké dan, toch een beetje de Ardennen.

CL: Ik kom uit een nest van beroepsestheten: zowat iedereen is architect of verzamelaar. Ikzelf was op mijn vijftiende al meubels aan het opkopen, al is mijn smaak uiteraard geëvolueerd. Niet dat ik er spijt van heb, integendeel: ik vind die evolutie erg interessant. **NH:** Mijn ouders zijn in 1975 als twintigers vanuit Vietnam, na de val van het communisme, in Bastenaken beland. Die context heeft mij ongetwijfeld gevormd. Ze wilden niet dat ik opgroeide in een culturele kloof en schreven me van jongs af aan in op de academie. Ik danste, speelde piano en viool, tekende,... Eigenlijk was die academie mijn tweede school.

CL: Over scholen gesproken: ik heb tot mijn ontsteltenis recent ontdekt dat er naast mijn oude middelbare school een keramiekatelier bestond waar onder andere Antonio Lampecco aan het werk was. Hoe bestaat het! Als ik dat had geweten, was ik er elke woensdagnamiddag gaan rondhangen. Dat is zo typisch België: dan zit je min of meer op een pareltje, maar weet je niet. Dit land heeft zoveel verborgen kantjes.

L'O: En dan zijn er voor allebei de reizen?

NH: Voor zover ik mij herinner, is architectuur een onzichtbare gids geweest op mijn reizen -ik deins er niet voor terug een ommetje van 200 kilometer te maken omdat er ergens een interessante kapel staat. In oktober vorig jaar ben ik met mijn man naar Sri Lanka getrokken. We surfen allebei, maar ik was zwanger en was er vooral om te rusten. Dat heeft niet lang geduurd: in één van de huizen waar we logeerden, ontdekte ik een collectie boeken over lokale architect Geoffrey Bawa. Ik kende hem niet goed, en nochtans is zijn werk baanbrekend geweest voor de modernistische architectuur -ook in Europa. Dat was het begin van een pelgrimstocht langs zijn bouwwerken doorheen Sri Lanka. Ik hou van dit soort spelingen van het lot, wanneer een reis zonder enige voorbereiding plots een onverwachte wending neemt.

CL: Reizen vormen een gigantische stimulans: ik moet erop uit trekken en zien hoe "het" er elders aan toe gaat.

L'O: Een moeilijke: kunnen jullie elk één gebouw noemen dat jullie heeft gemarkeerd?

NH: Ik was piepjong, maar de thermen in Vals van architect Peter Zumthor hebben een diepe indruk nagelaten. Het is een architecturaal meesterwerk natuurlijk, maar ook de sfeer die er hangt is uniek. Ik heb een jaar in Zwitserland gestudeerd en dat heeft me denk ik ook blijvend beïnvloed.

CL: Voor mij is het een klooster van de Nederlandse Hans van der Laan, die architect én monnik was: hij heeft er alles tot in de details uitgetekend, tot de kleinste bank toe. Een totaalproject zoals wij ze graag hebben, maar ook een mystieke, spirituele plek die me op één of andere manier raakt.

“BELGIË HEEFT
zoveel MISKEND
TALENT WAT
modernistisch DESIGN
BETREFT, AAN
ons OM DIE VAN
ONDER *het* STOF
TE HALEN.”

L'O: What's next ?

CL: Vooralsnog is het een droom, maar we zouden heel graag een atypische ruimte in Brussel omtoveren tot Leonet Hoang wereld. Een plek waar we onze bureau's, de showroom én de restauratie ateliers kunnen samenbrengen...

NH: Het zou een hub worden, een microkosmos van verschillende creatieve wereldjes. We zijn al een paar plekken gaan bekijken, maar we zijn er nog niet: we zoeken een zo schraal mogelijke locatie, kwestie van alles te kunnen transformeren en lekker onze zin te kunnen doen!